ಸಾಕೆಂಬಂತೆ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅಣಿಯಾದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ಆರು ಗಂಟೆ. ಅಪ್ಪ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಸುತ್ತಲು ಸೇರಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಅದೇ ಅಬೋದ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕೋಣೆಯ ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣಕ್ಕೂ ಅಪ್ಪನ ಬದುಕಿನ ನಿರ್ಮಲತೆಗೂ ಸಾಮ್ಯವಾಗುವಂತಿತ್ತು. ಸುತ್ತಲು ನೀಲಿ ಸಮವಸ್ತ್ರದ ನರ್ಸಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು. ಸಾವಿನ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರೂ ಅಪ್ಪ ತಾನು ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ತಯಾರಿದ್ದೇನೆ ಎನ್ನುವವನಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ನಾವು ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಆ ಮಾತಿಗಾಗಿ ದಾಹದ ಹಕ್ಕಿಗಳಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದೆವು. 'ಸರ್ಜರಿಗೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಕರಿತಿದ್ದಾರೆ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನಸ್ಥಿತಿ ನೀರ ಹೊರಗಿನ ಮೀನಿನಂತಾಯಿತು. ಅಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಪೆನ್ನಿನಿಂದ ಮಾರ್ಕ್ ಮಾಡಿದ ಜ್ಯೂನಿಯರ್ ಡಾಕ್ಟರ್ 'ನಡೀರಿ ಪಾರ್ಶ್ವನಾಥ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಪ್ಪ, ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೈಬೀಸಿ ಸರ್ಜರಿ ರೂಮಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಆತಂಕವಿಲ್ಲದ ಋಷಿ ಮುನಿಯಂತೆ ಒಳನಡೆದ.

ನಮ್ಮನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದ ಆ ದೊಡ್ಡ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಆರೇಳು ಕುಟುಂಬಗಳು ಒಂದೊಂದು ಗುಂಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಹತ್ತಿರದವರು ಆಪರೇಶನ್ ಥಿಯೇಟರ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದರು. ನಾನು ಹಾಗೇ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರದು ಒಂದೊಂದು ಭಾವ. ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಬಗ್ಗೆ ಅವರದೇ ಆದ ಚಿಂತನೆ. 'ಮೊದಲೇ ತೋರಿಸಿದ್ದರೆ ವಾಸಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ?', 'ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಬಂದವರು ಬದುಕಿ ಬರುವುದಿರಲಿ, ಇಂತಹ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಸುರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರ ಕಥೆ ಅಷ್ಟೆ', 'ಯಾವ ಶತ್ರುಗೂ ಈ ಕಾಯಿಲೆ ಬರಬಾರದು', 'ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಆಪರೇಶನ್ನೇ ಬೇಡಿತ್ತು. ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ನಾಟಿ ಔಷಧಿ ಕೊಡುತ್ತಾರಂತೆ ನನ್ನ ಮಾತೇ ಯಾರೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ..' ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಚಿಂತನೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆಪರೇಶನ್ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿದ್ದವರು ಗಂಡನೋ, ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ, ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದವರದ್ದು ಮಾತ್ರ ಯಾವುದೇ ಮಾತಿಲ್ಲದ ಮೌನ, ದೂರದ ಸಂಬಂಧಿಗಳಿಗೆ ಅದೊಂದು ಹಾಜರಾತಿ ಕಾಯಕ. ಅವರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟಿ ಉಪದೇಶ ನೀಡುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಮೊಬೈಲ್‌ಗಳನ್ನು ಚಾರ್ಜ್‌ಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮೆಸೇಜ್ ಮಾಡುತ್ತಲೋ, ವೀಡಿಯೊ ನೋಡುತ್ತಲೋ ಕಾಲವನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ನೂಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಪರೇಶನ್ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಡಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಪೇಶೆಂಟ್ ಹೆಸರಿಡಿದು ಕೂಗಿದಾಗ ಅವರವರ ಕಡೆಯವರು ದಡಬಡಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅದೇ ಸ್ಮಶಾನ ಮೌನ. ಅದೇ ಸೂತಕ ಕಳೆ. ಬೇರೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೂ, ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಹುಟ್ಟು, ಮುಟ್ಟು, ನೋವು ನಲಿವು ಎಲ್ಲದರ ಸಂಗಮದಂತೆ ಬೇರೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಕಂಡರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸಾವಿನ ಇಲ್ಲವೇ, ಸಾವನ್ನು ಮುಂದೂಡುವ ಯಾವ ಭರವಸೆಯೂ ಕಾಣದ ಪರಿಸರ.

ಉಸಿರು ಕಟ್ಟುವ ಈ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಾಗೇ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದೆ. ಅಪ್ಪ ಹಾಗೇ ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತ ಅದೇ ಅಬೋದ ನಗೆಯೊಂದಿಗೆ. ನನ್ನಪ್ಪ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪಶುಸಂಗೋಪನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ಟರ್ಸ್ ಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದ. ನನ್ನ ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಹನ್ನೊಂದು ಜನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೆ ಉಳಿದವರು ಆರು ಜನರಂತೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ನನ್ನಪ್ಪನೇ ಮೊದಲಿಗ. ಸಾಲಿಗ್ರಾಮದಂತಹ ಪುಟ್ಟ ಊರಿಂದ ಬಂದ ಈ ಮಕ್ಕಳು ಮೈಸೂರು, ಬೆಂಗಳೂರು ಸೇರಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿ ನೆಲೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಂದಿರು ಇಂಜಿನಿಯರ್‌ಗಳಾಗಿ, ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್‌ಗಳಾಗಿ ಅವರವರ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತನಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಅಮ್ಮ ಸರಿ ತೂಗಿಸಲು ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಪ್ಪ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅದ್ಭುತ ಕೆಲಸಗಾರ ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸೆ ಗಳಿಸಿದ್ದ. ಮಾತು ಕಡಿಮೆ, ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ರೇಗಿದ್ದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ತನ್ನ ನೌಕರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ತಾನೊಬ್ಬನಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕೆಳಗಿನ ನೌಕರರನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಕುಶಲತೆಯಿತ್ತು. ಗಂಗಾವತಿಯಂತ ಉರಿಬಿಸಿಲಿನ ಊರಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸಫರ್ ಆದಾಗ ಅಮ್ಮ ಮೊದಲು ವಿರೋಧಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಟ್ರಾನ್ಸಫರ್ ಅನ್ನು ಕ್ಯಾನ್ಸಲ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅಮ್ಮ ಸೋತು ಗಂಟು ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಗಂಗಾವತಿಯ ಜನ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ ಜೀವದ ಗೆಳೆಯರಾಗಿದ್ದು ಇತಿಹಾಸ. ಅಪ್ಪನಿಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಬಾರಿ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ನಾನಂತೂ ಆ ಊರನ್ನು ಆ ಕೊಚ್ಚೆ, ಹಂದಿ, ಒರಟುತನವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದಂತೆ, ಜೀವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುವ ಗೆಳತಿಯರನ್ನೂ ಪಡೆದೆ. ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ದೀರ್ಘ ಅವಧಿ ನಂತರ ನನ್ನಪ್ಪನನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ಬಡ್ತಿ ನೀಡಿ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿತ್ತು. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಆ ಊರು ಬಿಡುವಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ತಮ್ಮ ಜನ್ಮಾಂತರ ಬಂಧುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ರೋದಿಸಿದರು. ನನ್ನಮ್ಮನಂತೂ ತನ್ನ ತವರನ್ನು ಮರೆಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಆ ಊರಿನ ಋಣದ ಹೊಣೆ ತಲೆ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೆ ಬಂದಳು.

ಗಂಗಾವತಿಯಂತಹ ಬಿಸಿಲೂರಿನಿಂದ ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿನಂತಹ ಚಳಿಯೂರಿಗೆ ಬಂದ ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ `ಬಿಸಿಲಿನ ಬಾಣಲೆಯಿಂದ ಮಂಜಿನ ಕಡಾಯಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆ' ಆಗಿತ್ತು. ಅಪ್ಪ ಜಂಟಿ ನಿರ್ದೇಶಕನಾಗಿ ಇಡೀ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಮಾಡಿದ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಹಿತಮಿತ ಮಾತು, ನಂಬಿಕೆ, ದಕ್ಷತೆ ಮೂಲಕವೇ ಜನಮನ್ನಣೆ ಗಳಿಸಿದ. ಅಪ್ಪನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ನಿರ್ದೇಶಕರು ಅಷ್ಟೊಂದು ದುಡ್ಡು ಮಾಡಿರುವಾಗ ನನ್ನಪ್ಪನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೋಪ ಬರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, 'ನೀವು ಇದ್ದೀರಾ...ಒಂದು ಚೂರಾದ್ರೂ ಹಣ ಮಾಡೋದು ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ನನಗಂತೂ ಈ ವಾಯಲ್ ಸೀರೆಲೇ ಸಾಯೋ ಭಾಗ್ಯ. ಮಾತಾಡಿದ್ರೆ ತಾನೇ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಬರೋದು. ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಒಳ್ಳೆ ಕೋಲೇಬಸವ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದ್ರೆ ಯಾರ್ ಕೊಡ್ತಾರೆ' ಅಂತ ಕೂಗಾಡಿದರೂ ಅಪ್ಪ ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಜಾಸ್ತಿ ಕೇಳಿರುವುದು ಅಮ್ಮನ ಮಾತೇ. ಅಪ್ಪ ಅಳೆದೂ ತೂಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಒರಟಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಒಳಗೆ ಬೆಣ್ಣೆಯಂತಹ ಮನಸ್ಸು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಅಮೃತ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್ತು.

ಅಪ್ಪ ನನಗೆ, ತಂಗಿ ಪ್ರಭಾ, ಅಣ್ಣ ಪ್ರಸಾದನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನು ದಡ ಸೇರಿಸಿದ. ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಅಪ್ಪ ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಕ್ಲಬ್‌ಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅಪ್ಪ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಇಸ್ಪೀಟ್ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಮಾನ ಗೆಳೆಯರೊಂದಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತರವರೆಗೆ ಕಾರ್ಡ್ಸ್ ಆಡಿ ಮನೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವ ಊರಿಗೆ ವರ್ಗವಾಗಿ ಹೋದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅವನದೇ ಬಳಗ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಜಾಸ್ತಿ ಹಣ ಕಟ್ಟದೆ ಈ ಆಟವನ್ನು ಹಿತಮಿತವಾಗಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾವು ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾಗ ಆಟ ನೋಡಲು ಹೋದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗೆಂದು ಗದರದೆ ಹಳೆಯ ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಜೋಡಿಸುವ ಆಟ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹಾಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಬೇರೆಯವರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೇ ಇಸ್ಪೀಟ್ ಎಂದರೆ 'ಜೂಜು' ಅಂತ ಎಂದೂ ಅನ್ನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಸಮಯ ಕಳೆಯಲು ಇರುವ ಅದ್ಭುತ ಆಟ ಎಂದಷ್ಟೇ ಇಂದಿಗೂ ನಂಬಿರುವುದು. ಆ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದೇ ಅಪ್ಪ. ಹತ್ತಿರದ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧಿಕರ ಮದುವೆ, ಗೃಹಪ್ರವೇಶ, ನಾಮಕರಣ, ಹೀಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂಭ್ರಮವಿರಲಿ ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಂದಿರು, ಅವರ ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು, ಅಳಿಯಂದಿರು ಕೂಡಿ ಆಡುವ ಕಾರ್ಡ್ಸ್ ಆಟದ ಮಜಾನೇ ಬೇರೆ. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅಪ್ಪನೇ ಯಜಮಾನ.

'ಅಣ್ಣ ಆ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಚೇರ್ ಸೆಟ್ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ...ಬನ್ನಿ' ಅಂತ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಹದಿನೈದು ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನರ ಗುಂಪು ಸಮಯದ ಮಿತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಆಡುವ ಆಟದ ಗಮ್ಮತ್ತು, ಮಾತು, ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಕಾಫಿ, ಬೋಂಡಗಳ ಸರಬರಾಜಿನ ಸಮಾರಾಧನೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರ ಆಟ ನೋಡಲು ಸುತ್ತುವರಿದ ಗುಂಪು ಆಟದಲ್ಲಿ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮ್ಮ ಹೋಗಿ 'ಮದ್ವೆ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ, ಮುಂಜಿ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲಿ ಬಂದವರನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದೀರಲ್ಲ...ಸರಿ ಹೋಯ್ತು ಎದ್ದೇಳಿ' ಅಂತ ಜೋರು ಮಾಡಿದಾಗ ಆಟವನ್ನು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಂದವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಊಟ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತದೇ ಆಟ. ಅಪ್ಪನ ಮುಂದಾಳತ್ವದಲ್ಲಿ ಆಟ ಆಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಫಂಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ.